EN SANG FRA Livet

TIDLIGT FORÅR

BELDRINGE KIRKE

Lolland SYNGER

Projektet er støttet af sundhedsstyrelsens Covid 19 aflastningspulje.

SUNDHEDSSTYRELSEN

Det er i dag et vejr

Det er i dag et vejr, et solskinsvejr!
O søde vår, så er du atter nær!
Nu vil jeg glemme rent, at det var vinter,
nu vil jeg gå og købe hyacinter
og bringe dem til én, som jeg har kær.

Hun købte af de hvide og de blå
hun købte af de smukkeste, hun så.
Det er i dag et vejr! Og solen skinner!
Og om mig svæver lutter lyse minder,
dem ta'r jeg med til den, jeg tænker på.

Og de kom svævende i ring og rad.,
Hun gik imellem dem og var så glad.
Det er idag et solskin uden mage!
Og jeg har solskin nok til mange dage,
og jeg må kysse hvert et lille blad.

Hun kyssede dem alle, hver især,
hun bragte dem til den, hun havde kær.
Min ven, her kommer jeg med hyacinter!
Min ven, nu glemmer vi, at det er vinter!
Det er idag et vejr, et solskinsvejr-!

Schierbeck, Poul 1939
Holstein, Ludvig, 1895

Det er forår, alting klippes ned

Det er forår. Alting klippes ned.
Der beskæres i buskadser og
budgetter.
Slut med fordums fede ødselhed.
Vi begynder at træne til skeletter.
Jeg blir fem år ældre
ved hvert indgreb i min pung,
men når forårssolen skinner,
blir jeg ung!

Lad kun falde, hvad der knap kan stå ...
Men i så fald sku jeg altid komme
kryv'nde,
hver gang skatten gir sig til at flå
mine sidste mønter fra mig hver den
tyv'nde
Jeg blir tom i hjernen, .
træt og tung i sjæl og krop,
men når forårssolen skinner
står jeg op!

Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare hult i
sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner,
blir jeg varm!

Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte
randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger voldsomt til
forstærkning!
Snart skal jeg og mine sidste
tænder skilles ad,
men når forårssolen skinner,
blir jeg glad!

Tag da kun min sidste spinkle mønt.
Livets sol er min den sidste del af
livet,
for 'som solfanger er jeg nu begyndt at
forstå,
at Alt og Intet er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner,
lever jeg!

Melodi: Poul Dissing
Tekst Benny Andersen

Når vinteren rinder

Når vinteren rinder i grøft og i grav
og rugens krøllede blade
sig ranker i solen, som spejles i hav
jeg griber med længsel, knap ved jeg deraf
min hakke, min skovl og min spade.

Jeg hvæsser på stenen den rustnede æg
og retter den bøjede plade
så springer jeg uden for mur og for væg
hvor marken har klumper og mosen har klæg
med min hakke, min skovl og min spade.

Jeg lytter til vårens syngende kor,
til lærken, den jublende glade,
vi kender hinanden fra somren ifjor,
den kvidrer, jeg grøfter og graver min jord
med min hakke, min skovl og min spade.

Når solen går ned i et luende bål
bag lynghedens vidtstrakte flade,
jeg retter min ryg og jeg skimter et mål
da blåner og blinker det blanktslidte stål
i min hakke, min skovl og min spade.

Komponist: Torrild, Joh. .

Tekst: Skjoldborg, Joh

Den blå anemone

1. Hvad var det dog, der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hented,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og vented
og tænkte: »Den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone;
jeg ser den aldrig mer«.

3. Nu står den der og nikker
så sejersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

4. Hvad var det dog, der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: »Evigt skiltes ad
min sjæl og glæden«. da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone
mig atter fri og glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Tekst: Kaj Munk 1943/
Melodi: Egil Harder 1945.

Jeg ved en lærkerede

1. Jeg ved en lærkerede,
jeg siger ikke mer;
den findes på en hede,
et sted som ingen ser.

2. I reden er der unger,
og ungerne har dun.
De pipper de har tunger,
og reden er så lun.

3. Og de to gamle lærker,
de flyver tæt omkring.
Jeg tænker nok de mærker,
jeg gør dem ingenting.

4. Jeg lurer bag en slåen.
Der står jeg ganske nær.
Jeg rækker mig på tåen
og holder på mit vejr.

5. For ræven han vil bide
og drengen samle bær.
men ingen skal få vide,
hvor lærkereden er.

Tekst: Harald Bergstedt, 1921 Melodi:
Carl Nielsen, 1924

Den gamle skærslippers forårssang

Nu lokker atter de lange veje,
og jeg har flikket de gamle sko.
Og jeg har skåret en grøn skalmeje
bag piledammen ved Holstebro.
Jeg går fra Skagen
med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult ag nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Hvor er min ungdom?
Jeg ved det næppe.
Hvor var den skøn. Jeg var fri og løs.
Jeg sov i vejgrøftens blomstertæppe,
jeg sov hos landsbyens bedste tøs.
Med hende var det en fryd at bakse,
thi vårens duft var i hendes skød.
Jeg sleb kun knive,
jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Jeg var jo bare en skør skærslipper
foruden hjem og foruden ro.
Jeg var kun rakker og hundeklipper,
og bonden stænged for mig sin lo.
Han var så selvsikker, thi hans akse
var plantet støt i et stort fad grød.
Jeg sleb kun knive,
jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Dengang var brændevin
hver mands eje,
thi den var billig, og den var ram.
Men malurt dufted langs alle veje
og gav kulør til en fuseldram.
Å soldebrødre, å Lurifakse,
I drak jer tumpet fra vid og sans,
men jeg sleb knive, og jeg sleb sakse
jeg plukked malurt
omkring sankthans.

Den, der har pligter,
kan sagtens dømme
en pjalt, som ikke betaler skat.
Men jeg er digter og jeg må drømme,
thi jeg er et med den lyse nat.
De digtere er så mange slagse,
og selv blandt dem
er jeg kun en fant,
der sliber knive og sliber sakse,
og takker rørt for en kobberslant.

Hvor er I nu, alle I jeg kendte,
hver buttet pige, hver kammesjuk?
Hver anden af jer
på Sundholm endte.
Hver anden kvaltes i flaskens kluk.
Men jeg er stadig iblandt de vakse!
Mit hår er hvidt, men min tud er rød!
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Og endnu venter de lange veje
med morgenkulde, med middagsglød.
Min slibesten kan jeg fortsat dreje
og holde næsen forsvarligt rød.
Jeg går fra Skagen
med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Sigfred Pedersen

Man bli'r så glad, når solen skinner

Hjertet hopper i mit bryst,
dagen går med liv og lyst,
der står skrevet kys
på hver pigemund.
Foden flytter sig adræt,
sindet bli'r så lyst og let,
hjernen bli'r så klar,
og det har jo sin grund:

Jeg bli'r så glad, når solen skinner,
så glemmes sorg og suk og savn,
når den forgylder tårn og tinder,
så ta'r jeg byen i min favn.
Forklar mig, hvad der sker?
men jeg går rundt og ler,
jeg bli'r så glad og fri,
men det er nok fordi,
jeg bli'r så glad, når solen skinner
på gamle kongens København.

Når det første spæde blad
grønnes, bli'r jeg kisteglad,
og syn's København
er det bedste sted!
Når jeg mærker, det er vår,
og den første lærke slår,
kribler det i mig,
så må jeg synge med!

Jeg bli'r så glad, når solen skinner,
så glemmes sorg og suk og savn,
og alt det bedste jeg så finder
her i min kære fødestavn,
ja, jeg bli'r optimist
og springer her og hist
og bringer liv og fest
til hver en traurig gæst!
Jeg bli'r så glad, når solen skinner
på gamle kongens København.

Fra »Københavnerliv«, 1939

Musik Kai Normann Andersen
Tekst C.V. Meincke